

„A nyní,“ pokračoval Garfield, „přestože je Odie jenom hloupoučký uslintaný pes, který mi dost pije krev, ho sem zase vrátím zpět!“ Opět dvakrát zatřukal hůlkou na krabici a otevřel víko. Odie však v bedně nebyl.

„Malé zpoždění,“ nenechal se Garfield vyvést z míry a celý kouzelnický rituál zopakoval. Odie se ani tentokrát neobjevil. „Přestaň s těmi vtípký, Odie!“ varoval kamaráda Garfield a začal bušit hůlkou do bedny jako o život. Buch! Buch! Buch! Buch! Ale po Odiem ani památka.

„Odie? Kde jsi?“ volal Garfield vyděšeně. Zdálo se mu, že někde zaslechl štěkot, zvuk byl však velmi slabý a za chvíli utichl docela.

„Ten pitomej pes se tam někde ztratil,“ zaúpěl Garfield. „Teď ho ještě budu muset hledat!“ prskal a našťvaně cpal své otlé tělo do krabice. Dvakrát zatřukal hůlkou a v tu ránu se rozplynul.